

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Marieke Hoogesteger

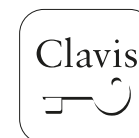
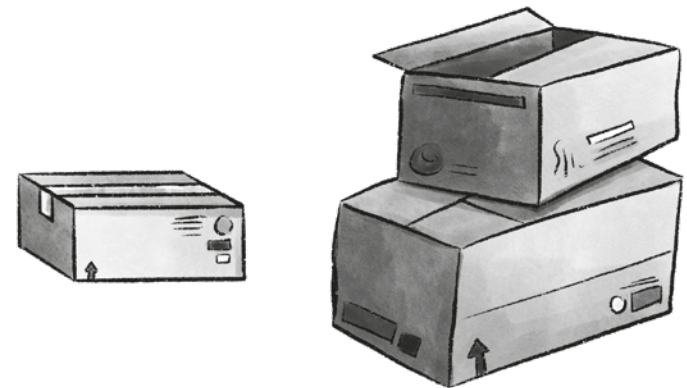
CHARLIE CARDBOARD

en het kartonmysterie

Marieke Hoogesteger
Charlie Cardboard en het kartonmysterie
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Zoë Claessens
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: avontuur, vriendschap, fabriek, papier, karton
NUR 282
ISBN 978 90 448 5414 5
D/2024/4124/161
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

met illustraties van
Zoë Claessens

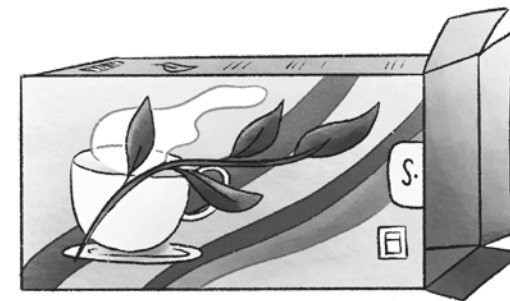
Voor mijn kinderen

Meneer Serebeen

Charlie rende naar huis. Nog zeventien en een half uur te gaan voordat de volgende schooldag begon. Hoe sneller thuis, hoe beter. Of eigenlijk: hoe sneller in de boekenwinkel, hoe beter. Nee, hoe sneller in het magazijn, hoe beter. Want daar stond zijn eigengemaakte leeshut, de allerfijnste plek op deze aardbol.

Onderweg kwam hij altijd langs het huis van meneer Serebeen, aan de Peperlaan nummer 7. De oude man heette eigenlijk anders, maar de mensen noemden hem zo omdat hij mank liep. Niemand wist meer zijn echte naam. Charlie vroeg zich af of meneer Serebeen het zelf eigenlijk nog wel wist.

Ook vandaag strompelde meneer Serebeen naar buiten om Charlie gedag te zeggen en hem een stuk karton in zijn handen te duwen. 'Goedemiddag, mijn beste jongen, goedemiddag. Het is niet veel deze keer, alleen maar een theedooosje. Morgen heb ik wat stevigere voor je. Ik heb een boek besteld in jullie winkel, weet je. En die boeken komen altijd in zo'n prachtdoos. Een stevige prachtdoos.'

Meneer Serebeen bestelde altijd veel boeken. Vroeger was zijn beroep 'boekhouder' geweest. Wat dat precies betekende, wist Charlie niet, maar dat meneer Serebeen van boeken hield, was wel zeker.

Charlie was elke keer weer blij als meneer Serebeen hem het doosje teruggaf waarin zijn ouders het bestelde boek hadden verpakt. Het was hun eigen unieke manier van recycling.

'Doe je ouders de groeten. Op een dag kom ik weer in de koffie snuffelen en boeken drinken. Euh ... koffie drinken en in de boeken snuffelen,' mijmerde meneer Serebeen. 'O, en Charlie: tot morgen. Morgen meer!'

'Dank u wel, meneer Serebeen,' hijgde Charlie. 'Alle beetjes helpen, ook een theedoosje!' En hij rende verder.

Hun boekenwinkel lag helemaal in het oude centrum, twee woonwijken verderop. Dat meneer Serebeen hun winkel niet meer bezocht, snapte Charlie wel. Wandelend zou het hem nooit lukken, zelfs niet met zijn wandelstok. En autorijden deed hij al lang niet meer.

Thuis

Charlie hoorde het belletje rinkelen toen hij de deur van *Boek en Koek* opentrok. Het gaf hem direct een vertrouwd gevoel. De winkel was zijn thuis. Het was er warm en groot. Op het podium speelden muzikanten een tevreden deuntje. Charlie was te klein om het zich te kunnen herinneren, maar zijn ouders hadden het podium zelf gebouwd. Het schijnt dat ze Charlie steeds hadden moeten oppakken, omdat hij zo graag het podium op kroop.

De koffietafel zat vol met 'gasten'. Het woord 'klanten' mocht van zijn ouders beslist niet worden gebruikt.

'Ah, daar is onze schat!' riep Reza, terwijl ze haar rolstoel een beetje naar hem toe bewoog. 'Kom erbij zitten, knul. Berend, geef die jongen eens een brownie en een kop thee, wil je.'

‘Natuurlijk, komt eraan. Alles voor mijn lievelingskind,’ antwoordde Berend.

Charlie was natuurlijk niet het kind van Berend en ook niet dat van Reza. Toch voelden Berend, de koffieheer, en Reza, vaste gast, een beetje als familie.

Terwijl Charlie de brownie opat en zijn thee dronk, kwamen ook zijn ouders aan tafel zitten. Het was altijd een fijn moment om bij elkaar te zijn met iedereen die hem lief was. Nou ja, bijna iedereen. Meneer Serebeen hoorde er eigenlijk ook bij.

Zijn ouders praatten wat over de omzet van de winkel. Hij hoorde ze fluisteren dat er steeds minder bezoekers kwamen. Charlie lette er niet zo op. Er waren toch altijd gasten in hun winkel, dacht hij. Het was er nooit stil.

Met een schuin oog keek Charlie naar de magazijn deur, terwijl zijn ouders doorpraatten. Hij zat er per slot van rekening al de hele dag op te wachten om daar naar binnen te gaan.

‘Bedankt voor de lekkere brownie en de thee, Berend, Reza, pap, mam ...’ zei Charlie.

‘Maar nu duik jij liever het magazijn weer in,’ maakte zijn vader de zin af.

‘Ja, graag, pap. Groetjes van mij!’

‘Groetjes terug,’ antwoordde de lange tafel in koor.

Leeshut

Zijn leeshut was Charlies mooiste kartonknutsel tot nu toe. Charlie herinnerde zich nog dat hij op een dag zomaar ineens een masker van karton had geknutseld. Niet zo’n plat ding met gaatjes voor de ogen, zoals iedereen maakte. Nee, een soort driedimensionaal masker dat de vorm van zijn gezicht volgde.

Hij had het gemaakt door allemaal reepjes karton in de juiste puntige vorm te snijden, waardoor er een bolling ontstond. Er was veel lijm voor nodig geweest, en zo kwam het dat Charlie voor zijn zesde verjaardag al een lijmpistool kreeg en op alle verjaardagen daarna enkel secondelijm wenste.

Zijn familie en ook zijn lange-tafelfamilie gaf hem maar al te graag cadeautjes, zelfs als het om doodgewone tubes lijm ging. Het had hem een magisch gevoel gegeven toen hij besepte dat hij eigenlijk alles kon maken wat hij maar kon bedenken.

Achter in het magazijn kroop Charlie zijn leeshut in en zette de lampjes aan.

‘Hallo, jongens,’ groette hij de maskers aan de wand.

Hij pakte een leesboek van het plankje. Het boek dat hij vandaag las, ging over twee kinderen die verdwaald waren in een bos. Ze moesten zelf een hut bouwen om de nacht door te komen. In dat bos zal wel geen karton te vinden zijn om die hut te bouwen, dacht Charlie.